

Sostenibilitat de l'aecc: Primera part

En una societat relacional, on el benestar i la garantia dels drets socials és responsabilitat tant de l'Estat, com de les famílies, del Mercat i del Tercer Sector, les organitzacions no lucratives estem davant d'importants reptes per assolir el que alguns autors han anomenat "enfortiment institucional". Un d'aquests reptes és la governabilitat d'aquestes organitzacions i, en concret, garantir la viabilitat econòmica de les entitats no lucratives.

En definitiva, les associacions són indispensables per defensar les necessitats socials existents, per educar en la participació i en la solidaritat, per generar vida col·lectiva, sentiments de compartir i compromís per aconseguir disminuir l'exclusió social.

La gran activitat portada a terme des de l'aecc és possible a la seva política de diversificació en les fonts de finançament. Quan parlem de l'aecc, estem parlant també de la suma de voluntats i interessos de tots aquells socis, donants, patrocinadors i col·laboradors que li donen sostenibilitat econòmica.

Amb aquest article volem apropar quines són les fonts de finançament de l'aecc i les tendències que en matèria de finançament estan vivint, en general, les entitats no lucratives.

UN COMPROMÍS AMB LA SOLIDARITAT: FER-SE SOCI DE L'AECC

L'Associació Espanyola Contra el Càncer, com tota associació, compta amb aquesta gran base formada pels seus socis. Aquest gran nombre de ciutadans i ciutadanes compromesos amb la finalitat de l'associació contra el càncer configuren una estabilitat econòmica necessària per poder dur a terme gran part dels programes i serveis que l'associació porta a terme.

Les aportacions dels socis són fonamentals pel compromís estable que representen econòmicament, però també per la legitimitat i representativitat de la societat civil sensible a aquesta malaltia.

Augmentar el nombre de ciutadans que puguin donar suport a l'aecc ens permetria incrementar els recursos cap als malats de càncer a través dels serveis i les ajudes psicossocials, els projectes i les campanyes de prevenció, i augmentar significativament el nombre de beques de recerca que reben ajuda.

En els darrers tres anys el nombre de socis de l'aecc ha experimentat un increment notable, però cal continuar treballant per captar-ne de nous i per mantenir els que ja formen part de l'associació. Aquest grau de participació és tot un repte, perquè no només garanteix

estabilitat, sinó sobretot legitimitat davant la representació de les necessitats dels malalts de càncer davant els poders públics i la societat en general.

Per això creiem que no hi ha ningú més vàlid per aconseguir aquest objectiu que el mateix soci, que compromet amb l'aecc, esdevé el millor transmissor de la tasca i missió de l'aecc: la lluita contra el càncer.

Evolució socis aecc Bsrcelona

GEST DE GENEROSITAT PROLONGAT: TESTAMENT A FAVOR DE LA LLUITA CONTRA EL CÀNCER

A molts països d'Europa s'ha estès la iniciativa de fer testament solidari per donar suport a entitats no lucratives. A Espanya es va fer un estudi l'any 2006, amb una mostra de 800 persones, que va posar de manifest que el 50% desconeixia la possibilitat de redactar un testament i deixar un llegat a favor d'una associació sense afany de lucre.

En els darrers anys l'aecc ha rebut en aquest sentit el reconeixement de persones que des de la discreció i decisió personal han fet confiança i han deixat en testament els seus béns o una part d'ells a la lluita contra el càncer. Necessitem reflexionar sobre la importància d'aquests llegats, ja que han representat una mitjana del 27,56% del pressupost anual dels darrers quatre anys. L'any 2008 va suposar un 14,42 % del pressupost anual de la Junta de Barcelona.

Des d'aquestes línies volem donar el nostre agraïment sincer a tots ells. Davant aquest acte de generositat i solidaritat la resposta és el màxim sentit de responsabilitat, transparència i equitat en el destí d'aquests diners per complir la voluntat expressada.

La Gran Bretanya és un exemple a Europa pel que fa a aquestes ajudes i s'estima que el 33% dels ingressos de les ONG provenen de llegats i herències. Aproximadament el 14% de les persones que fan testament preveuen deixar una part del seu patrimoni a entitats socials i humanitàries.

Al nostre país el treball i l'actuació de moltes associacions permetrà incrementar aquestes formes de col·laboració, un acte de generositat més enllà de la pròpia vida que permet seguir donant vida.

En pocas palabras

Susana Frouchtmann
periodista y escritora

Hace cuatro años padecí un cáncer. De esta experiencia nació el libro *Mi cáncer y yo*, que presenté el 4 de febrero, Día Mundial Contra el Cáncer. A esta presentación, multitudinaria y mediática, siguieron unos intensos meses de promoción en los que muchos enfermos se pusieron en contacto conmigo, algunos desde el otro lado del Atlántico. He visto de todo: personas positivas y luchadoras; personas acobardadas; personas muy, muy solas; personas muy queridas. Así empecé a sacar tiempo de mi vida profesional para dedicárselos a enfermos, sobre todo, enfermas (las mujeres somos más comunicativas) que querían hablar conmigo, que tenían dudas sobre si estaban en buenas manos; enfermos a quien les faltaban datos para luchar con ese enemigo que se cuele en nosotros sin pedirnos permiso.

Pero yo, a ese enemigo, le debo mucho: he recibido tanto afecto por contar mi experiencia, que dudo, por más vida que aún me esté concedida, que existan días suficientes para devolverlo. Y he hecho un ejercicio del todo necesario: me he vuelto más exigente, conmigo y con los demás, porque he comprendido cuánto vale la vida, porque ese es el don que nos está concedido. Vivirla y hacerlo de la mejor forma posible, sin mirarnos constantemente el ombligo pero también queriéndonos. La labor de cada ser humano, es encontrar cuál es su camino. Y también he aprendido a relativizar las cosas, a no dejarme abrumar por problemas que en realidad no son más que el día a día: las relaciones con los hijos; con el entorno, con el trabajo... Eso no es grave: grave es perder un ser querido; grave es tener una familia a la que alimentar y no tener con qué. Porque, incluso enfermar, no es más que una batalla más de la vida con la que hay que contar.

Aprendido todo esto - más alguna cosa más que quizá no tengo presente en este momento mientras escribo - vivo de otra manera: más intensamente y mejor. Tal vez porque al fin soy consciente de que la vida es corta pero el día largo y ya no desaprovecho ni una hora aunque sólo sea para ser consciente de la belleza de la naturaleza. Eso también es vivir.